

enne kui senna koha same, kust omma wõlgast leian. — Enne kui ärraläksid, jättis Willem Torri suggu rahha selle kangro naese kätte, et ostaks leiba ennesele ja lastele. Meile kahhelestele, ütles temma kangro wasto, saab pole tee peäl, kus üks hea trahter on, rohket toito kätte.

Tee peäl ei olnud suurt juttoaiamist mitte nende meeste wahhel kuulda. Kui olid omma lounat täieste piddanud ja tül aega puhkand, wõtsid nemmad jälle omma teekäimist priskeste kätte. Said õhto pole ühhe pakso metsa sisse, kus mustas pimmeduses kõndisid, sest et peälegi laus-pilwe olli. Rest metsa sees willistas se rõwel (sest selle õnnetuma ammeti peäl olli sesamma Willem Torri). Selle hüüdmisse peäle kõrjasid ennast kuus meest nende kahte ümber, ja waene Wilip sai peagi selget märko sest feltstist, kuhho sisse temma olli sattund. Rõwolid terretasid Willemit, kedda nähti nende peälikko ollewad, ja kulasid järrele, kes se wõdras mees piddi ollema, kedda

teine olli kasa wõtnud? Se on üks mees, wastas Willem Torri, kelle truusse eest ma saan teile käemehheks olla. Tunneme teine teist lapsest sadik. Temma ellab omwilletsa perrega keige kibbedama waesusse sees. Tahhan tedda aidata temma rānga peatoiduse murre pärrast, siis kui temma meile abbiks lubbab olla selle tõ jures, mis meile tänna õsel tulleb toimetada.

Se willets kangur, kelle peäle hirm ja wärristus kippus, kedda kuuldes, olleks kü nüüd keigest wäest tahtnud, ennast ärrapeasta ja seält ärrapõggeneda. Kartis agga, et rõwolid tedda peagi olleksid kätte sanud, ja siis tedda ärratapnud. Mõtles halleda melega omma naese ja laste peäle, kes siis keigest warjust ilma jääksid. — Willem Torri wõttis nüüd temmale õblada: Mis sinno käest tarwitame, senni kui meie teised siit ärralāhhāme, ei olle suur asji mitte, kui agga et jääd sellesamma kōhha peäle seisma, ja annad selle willega, mis sinno kätte jättan, kōhhe heält, kui ku